

Я ПЕРЕСТАНУ

Випивати більш ніж 14 одиниць алкоголю на тиждень.

Курити.

Тринькати гроші на: макаронні машинки, апарати для приготування морозива чи інші кухонні витребеньки, якими ніколи не користуватимуся; книжки нечитабельних авторів для ефектного розставлення на полицях; екзотичну білизну, безглузду, позаяк не маю хлопця.

Влаштувати вдома безлад і поводитися абияк, натомість уявлятиму, що я не сама.

Витратити більше, ніж заробляю.

Допускати, аби вхідна пошта виходила з-під контролю.

Закохуватись у будь-кого з: алкоголіків, трудоголіків, тих, хто боїться відповідальності, страждає манією величі, чоловіків із подругами чи дружинами, жінконенависників, шовіністів, емоційних недоумків або утриманців, збоченців.

Сердитися на маму, Уну Алконбері чи Перпетую.

Засмучуватися через чоловіків, натомість буду врівноваженою й холодною сніговою королевою.

Шаленіти від чоловіків, зате будуватиму стосунки, оперті на виваженій оцінці вдачі.

Скаржитися на когось позаочі, а буду доброю до всіх.

Дуріти через Деніела Клівера аж так жалюгідно, щоб нестямно закохатись у шефа, як-от міс Маніпенні та схожі на неї.

Киснути через відсутність хлопця, а натомість розвиватиму внутрішню поставу, впевненість у собі та самовідчуття справжньої жінки, досконалої й без хлопця, адже це найкращий спосіб його запопасти.

* Міс Маніпенні — персонаж книжок і фільмів про Джеймса Бонда, особиста секретарка «М», Бондового начальника й керівника Таємної служби розвідки Великобританії (M16). У фільмах погурає легкому заграванню Бонда (тут і далі — примітки редактора).

Я ПОСТАРАЮСЯ

Кинути курити.

Пити не більш як 14 одиниць алкоголю на тиждень.

Дотримуючись антицелюлітної дієти, зменшити обхват стегон на 8 см (тобто на 4 см кожне).

Викинути з помешкання весь мотлох.

Віддати весь одяг, який не носила два і більше років, безхаткам.

Зайнятися кар'єрою й пошукати нову роботу з кращими перспективами.

Накопичувати гроші у формі заощаджень. Можливо, почну сплачувати й пенсійні внески.

Стати впевненішою.

Бути наполегливішою.

Ефективніше використовувати час.

Не гуляти щовечора, а залишатись удома, читаючи книжки та слухаючи класичну музику.

Жертвувати частку заробітку на благодійність.

Зробитися добрішою й більше допомагати іншим.

Їсти більше бобових.

Вранці вставати, щойно прокидатимусь.

Ходити у спортзал тричі на тиждень не лише для того, щоб купити сендвіч.

Розкладати фотографії у фотоальбоми.

Створити добірку записів «під настрій», тоді зможу мати наловхаті касети з усіма улюбленими романтичними / танцювальними / запальними / жіночними та іншими мелодіями, а не нагадувати захмелілого ді-джея, у якого всі касети розкидані по підлозі.

Побудувати серйозні стосунки з відповідальним зрілим чоловіком.

Навчитися програмувати відео.

Неділя, 1 січня

58,5 кг (проте це після Різдва),

14 одиниць алкоголю (але практично за два дні, бо на 1 січня припали ще 4 години новорічної вечірки),

22 цигарки,

5424 калорії.

Спожита сьогодні їжа:

2 пакетики сиру ементаль, порізаного скибками.

14 холодних молодих картоплин.

2 «Криваві Мері» (вважаються їжею, позаяк містять вустерський соус і помідори).

Третина буханця чабати з брі.

Півпакетика коріандрового листя.

12 шоколадних цукерок «Мілк трей» (найкраще позбутися всіх різдвяних солодоців за одним махом і розпочати завтра з чистого аркуша).

13 канapé із сиром та ананасом.

Порція карі з індички, горошок і банани (від Уни Алконбері).

Порція десерту Уни Алконбері «Малиновий сюрприз» із пісочного печива «Бурбон», консервованої малини, восьми ґалонів* збитих вершків, прикрашеного глазуrowаними вишнями та джелем.

* Міра об'єму рідин і сипких тіл. У Великобританії 1 ґ = 4,546 л.

Полудень. Лондон: моє помешкання. Тьху! Останнє в цьому світі, на що я почуваюся фізично, емоційно та розумово здатною зараз, — це перти до Уни та Джеффрі Алконбері у Графтон-Андервуд на новорічний фуршет із карі з індички. Джеффрі й Уна Алконбері — найкращі друзі моїх батьків і, як дядько Джеффрі ніколи не оминає нагоди мені нагадати, знали мене, відколи я бігала навколо газону голяка. Моя мама подзвонила о 8:30 ранку в останній серпневий державний вихідний та змусила мене пообіцяти, що приїду. Вона підійшла до цього, підступно кружляючи манівцями.

— О, привіт, люба. Я зателефонувала лишень довідатися, що б ти хотіла на Різдво.

— *Різдво?*

— Бажала б отримати сюрприз, рідна?

— Ні! — заволала я. — **Вибац**, я мала на увазі...

— Цікаво, може, ти б воліла набір коліщат для своєї валізи?

— Але в мене немає валізи.

— То чому б не подарувати тобі маленьку валізку, *укомплектовану коліщатками*? Знаєш, як-от у стюардес?

— Я вже маю сумку.

— О, дорогенька, ти ж не можеш волочитися з тією дрантивою зеленою шматяною торбою. З нею ти схожа на якусь Мері Поппінз, яка переживає скрутні часи. Просто невеличка містка валіза з висувною ручкою. Дивовижно, як багацько всього ти зумієш туди покласти. Хочеш червону в темно-синю смужку чи червону смужку на темно-синьому тлі?

— Мам, отепер 8:30 ранку. Літо. Дуже спекотно. Я не потребую «валізи стюардеси».

— Джулі Ендербі має таку. Вона каже, що ніколи не користується нічим іншим.